

Sygn. akt: I C 563/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko M. S. poprzednio B.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. S. poprzednio B. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 3 369,31 złotych (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 27 marca 2015 roku – z uwzględnieniem zmian w wysokości odsetek ustawowych – do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej M. S. poprzednio B. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 717 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 563/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wystąpił przeciwko M. S. poprzednio B. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 3.369,31 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia od pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podnosił, iż w dniu 21 października 2011 roku zawarł z pozwana umowę o pożyczkę gotówkową, na mocy której pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznej kwoty 3.412,80 złotych w 36 tygodniowych ratach. Pozwana spłaciła tylko kwotę 693,18 złotych. Powód wezwał pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia, wezwanie to zostało bezskuteczne.

Pozwana M. S. poprzednio B. oświadczyła, że zgadza się z powództwem. Przyznawała, że zaciągnęła pożyczkę, której nie oddała w terminie. Twierdziła, że w umowie nie było mowy o odsetkach. Wnosiła o rozłożenia zadłużenia na raty i umorzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Powód wykazał, że pozwana zawarła w dniu 21 października 2011 roku z nim umowę o pożyczkę gotówkową, na podstawie której otrzymała pożyczkę i zobowiązała się ją zwrócić, jednakże nie wywiązała się z tego obowiązku. Na dowód istnienia i wysokości zobowiązania pozwanej powód przedstawił umowę o pożyczkę gotówkową (k. 19), regulamin pożyczek gotówkowych (k. 20), historię spłat pożyczki (k. 21-24), wyliczenie zobowiązania pozwanej na dzień 25 marca 2015 roku (k. 25-26), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 27). Pozwana nie kwestionowała wiarygodności tych dokumentów. Przyznała, że zawierała umowę pożyczki z powodem i że nie spłaciła pożyczki, którą na podstawie tej umowy zaciągnęła. Nie kwestionowała także pozostałych dokumentów złożonych przez powoda, dowodzących wysokości jej zobowiązania. Twierdziła jedynie, że umowa nie przewidywała prawa naliczenia odsetek przez powoda, co jest oczywiście bezzasadne w świetle zapisów tej umowy.

Z treści dokumentów załączonych do pozwu wynika, że na podstawie umowy z dnia 21 października 2011 roku, pozwana zaciągnęła u powoda pożyczkę w wysokości 2.100 złotych. Zobowiązała się zwrócić tę kwotę wraz z opłatą przygotowawczą w wysokości 100 złotych, oprocentowaniem w wysokości 20% w stosunku rocznym, to jest w kwocie 152,34 złotych i kosztem obsługi pożyczki w domu w kwocie 1.160,46 złotych w 36 tygodniowych ratach w wysokości po 94,80 złotych każda (umowa – karta 19). Pozwana od początku nie wywiązywała się z obowiązku spłaty pożyczki, gdyż wносиła opłaty nieregularnie i w niepełnych wysokościach. Wpłaciła na rzecz powoda łącznie kwotę 693,18 złotych i pozostała jej do spłaty kwota nieuregulowanych rat w wysokości 2.719,62 złotych (historię spłat pożyczki -k. 21-24 i wyliczenie wartości zobowiązania – k. 25). Na datę 25 marca 2015 roku wysokość odsetek za opóźnienie wynosiła 649,69 złotych.

Zgodnie z art. 720 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Strony umowy pożyczki mogą ustalić w umowie wynagrodzenie za przeniesienie pieniędzy albo rzeczy. Pozwana zawarła z powodem umowę dwustronnie obowiązującą, na podstawie której powód zobowiązał się udzielić jej pożyczkę, a ona zobowiązała się ją zwrócić wraz z odsetkami i dodatkowymi opłatami w określonym terminie. Powód wywiązał się z umowy, bo przekazał pozwanej umówioną kwotę pieniędzy. Pozwana zaś nie dotrzymała warunków umowy, gdyż nie zwróciła pożyczki na warunkach ustalonych w umowie, co uprawniło bank do żądania zapłaty.

Twierdzenia pozwanej, iż umowa nie przewidywała odsetek są bezzasadne, gdyż umowa zobowiązywała ją do zwrotu pożyczki powiększonej o oprocentowanie w wysokości 20% w skali roku, a ponadto uprawniała powoda do pobierania opłat za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat. Wniosek pozwanej o rozłożenie na raty należności głównej i umorzenie kosztów procesu nie zasługuje na uwzględnienie. Uprawnienie do rozłożenia świadczenia na raty, czy też jego umorzenia przysługuje wyłącznie wierzycielowi, czyli powodowi. Zgodnie z art. 320 kodeksu postępowania cywilnego, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten winien być stosowany wyjątkowo, gdyż uprawnia sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego (w inny sposób niż określa to treść tego stosunku). Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, iż sytuacja pozwanej, jest na tyle wyjątkowa, iż uzasadnia rozłożenie świadczenia na raty. Pozwana nie uzasadniła w żaden sposób swego wniosku. Okoliczność, iż pozwana studiuje i nie osiąga dochodów, nie jest żadną nadzwyczajną okolicznością, przemawiającą za rozłożeniem na raty jej świadczenia. Pamiętać trzeba, że dłużnik w momencie zaciągania zobowiązania winien rozważyć, czy jego obecna sytuacja materialna pozwala mu wywiązać się z umowy, uwzględniając przy tym także możliwość pogorszenia się tej sytuacji. Okoliczność, że pozwana zaciągnęła pożyczkę nierozważnie, nie pozwala na zastosowanie wobec niej dobrodziejstwa instytucji z art. 320 kodeksu postępowania cywilnego.

Mając na względzie powyższe okoliczności na podstawie art. 720 § 1 kodeksu cywilnego, art. 481 § 1 kodeksu cywilnego, art. 482 kodeksu cywilnego należało orzec jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kodeksu postępowania cywilnego zgodnie z którym, strona która przegrała spór winna jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Pozwana przegrała spór, winna jest zatem zwrócić powodowi koszty procesu. Wysokość wynagrodzenia radcy prawnego ustalono na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Sędzia